

Zora

To bedende, sorte øjne under et uredt hår.
Zigøjnerblokken er sulten og barnet ved vinduet står.
Vi sidder med vore pakker, pølse, knækbrød og spæk.
”Åh, der er så mange, der sulter, tag og jag hende væk.”

En pjaltet kjole glider op over en mager arm,
da barnet bedende rækker sin hånd over vinduets karm.
Auschwitz – Vernichtungslager – kan ikke slettes ud.
En vinkel og så et nummer tatoveret i barnets hud.

Og se to furer i panden af rædsler, vi ikke så,
mens hun har set sin familie fra toget til gaskammeret gå,
og mere end hundrede tusind er vandret hende forbi
under dødsangstens knugende tavshed
eller mødrenes fortvivlede skrig.

Når gassen har udslukt livet, får ovnen den døde krop.
Bag krematoriets rygende skorsten stables ligene op.
En sidste krampagtig skælven i en hånd eller fod.
Hun så mere til døden, end hun af livet forstod.

”Åh, giv hende bare et stykke, læg mærke til, når hun går,
yndefulde slanke lemmer, hun er kun tretten år.
Engang når i frihedens time, Ravensbrücks porte slås op,
vil hun vandre mod skønhed og lykke,
den slumre i hendes krop.”

Men nej. Zigøjnerblokken er sulten, og i et samfund som vort,
stilles de op i kolonner og tages ud til transport.
Alle steriliseres, fra 12 til 40 år,
og barnet, den vordende kvinde i én af kolonnerne står.